

**Транскрипт аудио записа са главног претреса
одржаног дана 06.10.2016. године**

Председник већа:

Председник већа отвара заседање у кривичном предмету К-По₂ 6/14, против оптуженог Шиник Горана, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, по оптужници Тужилаштва за ратне злочине КТО 3/14 од 08.04.2014. године.

Веће суди у неизмењеном саставу.

Констатује се да су на главни приступили:

- заменик тужиоца за ратне злочине Снежана Станојковић,
- оптужени Шиник Горан,
- бранилац оптуженог, адвокат Марко Миловић.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

да се главни претрес настави.

Главни претрес је јаван.

Врши се аудио снимање главног претреса и препис тонског записа главног претреса биће саставни део записника о главном претресу.

НАСТАВАК ИЗНОШЕЊА ЗАВРШНИХ РЕЧИ

Ми смо стали прошли пут колега код Вас, тако да изволите. Ја време нисам ограничио али Ви гледајте да будете концизни и да то по могућству данас завршимо. Изволите.

Адвокат Марко Миловић: Ајде да кажем наставак завршне речи ће више бити да кажем баш усмеренији конкретно на сам догађај и предмет. Први део излагања који је био прошли пут је морао да се дотакне и правно-политичких тема које су претходиле, а из разлога што су неки наводи из оптужнице на које ја једноставно нисам могао да пређем. О томе сам већ и рекао и апсолутно стојим својом пуном материјалном, моралном, кривичном и сваком другом одговорношћу. Нећу да ме се сутра моја деца стиде ако нешто сам пропустио да кажем или сам прећутао.

Дошли смо ако се ја не варам, завршили смо са анализом исказа сведока Анке Виштице и кренуо сам са оценом доказа исказа сведока Николе Колара. Као што сам рекао и за претходног сведока мислим да исказ сведока Колара морам рећи није био конфузан, али је био врло дискутабилан и у много чему се разликује од исказа сведока који се тичу одвођења Марјана Виштице из аутобуса. Наиме, сведок Колар истиче да је

Сладојевић Предраг најпре улазио у аутобус тражећи неку женску особу, док то ни једном речју не помиње сведок Анка Виштица која је била у аутобусу, а одлучно пориче и сведок Сладојевић. Занимљив је детаљ према којем сведок Колар каже да је Шиник заједно са Виштицом ушао у контејнер који је био као контролни пункт од стране полиције, а да је иначе полиције било испред моста, а било је и војне полиције. То је на страни 10. и 11. транскрипта, и да нико није реаговао што се одводи Марјан Виштица него да је после настала под наводницима „стрка“. Не знам шта би то значило. Иако сам инсистирао на питању како је могуће да нико није реаговао на то одвођење, питао сам сведока Колара, нисам добио одговор. Очигледно нисам могао ни добити одговор од њега јер то није истина, обзиром да је немогуће да нико од цивилне и војне полиције не реагује на такво одвођење, нарочито ако се има у виду да се ради о познатијој личности из Градишке, посланику у тадашњој Скупштини БиХ, уосталом то је потврдио и сам сведок Маљчић.

Цитирају део транскрипта сведока Маљчића на страни 14, на моје питање: „Кажите ми дал` вам је познато да ли је био тамо неки контејнер са полицијском испоставом“, сведок Маљчић одговара: „Па контејнер, вероватно, мислим да је био, где су они људи који не стоје, не држе стражу, који су седели тако, мислим да је био“. На моје поново питање: „Да ли је тамо постојао неки ред, да ли је полиција вршила своју дужност професионално или је било инцидента или да не кажем...“, сведок Никола Маљчић одговара: „Сва полиција која је била и да не кажем о редовној полицији али и ова у резервном саставу сви су радили професионално и по строгим правилима службе, према томе то је, били су људи који су руководили тиме и строго водили рачуна“.

Занимљиво је у вези униформе да ли је критичном приликом имао Шиник, сведок Колар је дао две различите изјаве, такође на страни 14. Сведок Колар каже да је имао црвену беретку и шарену униформу. На моје питање: „У исказу из 2005. године сте рекли да се не сећате да је имао униформу, сада ћу вам рећи ево цитирам шта сте рекли - то лице је имало црвену беретку на главу, то што сте рекли данас да се ближих карактеристика тог лица не сећам, а не сећам се да ли је на себи имао униформу, то је исказ који сте дали 2005. године, 2013. године значи 8 година након тога кажете - саћу наставити, значи ја ту особу која прилази нашем аутобусу нисам одмах препознао, а та особа у униформи са црвеном беретком и са малом брадицом, па тек кад та особа улази у аутобус са предњег улаза ја сам препознао у тој особи Шиник Горана“. Моје питање: „Како сте се сећали 2013. године детаљније везано за то шта је носио Шиник Горан у односу на 2005. сећате се касније много боље него...“, сведок Колар одговара: „Нисам се ја сетио ништа боље него можда у том моменту, овиси како ме човек питао и шта ме је питао, мислим разумете“. Ви сте му исто поставили питање, схватили сте, најпре сте рекли да се не сећате униформе, а после 8 година сте се сетили“. Сведок Никола Колар на питање председника већа је одговорио: „Да, кад је човек стао на први степеник онда сам видео да је униформа, беретка се видела оно како је шајба од аутобуса и оно како човек пролази, видео сам да је црвена беретка. Нисам знао ни да је то Горан док није стао мислим на аутобус, мислим оно кад је близу дошао ушао на први степеник види се униформа и када иде према контејнеру“.

Овај сведок је рекао да није Шиник имао оружје код себе. Сведок Колар у више наврата је тврдио да је Шиник дошао са Прчићем аутом црвене боје близу аутобуса, с тим да је поред аута остао Прчић а у аутобус је ушао Шиник. При предочавању исказа Прчића и Сладојевића који тврде супротно и то да су њих двојица седели у кафићу „Упитник“ и да Прчић није уопште возио Шиника пред аутобус, сведок Колар је остао при свом ставу, што би народ рекао ко у клин ко у плочу. Ништа боље не можемо рећи ни за исказе сведока Прчића и Сладојевића. Пре него што кренем на њихову анализу морам један детаљ овде да, који се одиграо овде 06.11.2015. године. На питање

председника већа да ли препознаје некога у судници, Колар Никола одговара као из топа да препознаје Шиник Горана. Занимљиво је да се није чак ни осврнуо да погледа на њега, при томе се нису уопште видели 23 године, Шиник њега не познаје, а Колар познаје Шиника врло врло површно, и просто је фрапантно да га се не осврнувши, а чак и да га је погледао сетио после 23 године. Имате Шиникову слику овде у предмету и видите какав је био значи те `92-`93. године и како изледа сад. Искрено ја ни рођену фамилију после 23 године не би могао да препознам одмах, а камоли некога кога сам можда површно познавао или којег нисам знао никако. Али то ће вероватно суд да цени.

Дакле што се тиче исказа Прчића и Сладојевић, њихови искази се добром делом одударају од исказа сведока Анке Виштице и Николе Колара, а делимично се разликују између собом. У свом исказу сведок Прчић је углавном потенцирао ону причу на коју је иначе оптужница и заснована. Но, указао би на само неке мањкавости од исказа које је давао током поступка а којих је иначе наравно било јако много. Но пре тога бих се осврнуо на његову изјаву где он каже да том приликом Шиник није имао никакво оружје, није имао пиштољ односно ништа видео да је носио, додуше било је и лето па је то лако било уочити. Следствено томе се намеће и питање ако није ништа имао код себе како је онда то лишио живота Марјана Виштицу како то тврди тужилаштво. Изгледа да је најлакше написати да је то на неутврђен начин лишио га живота и тиме смо завршили посао. Још један занимљив детаљ који је дао сведок Прчић у исказу из 2005. године и да је навео да је критичном приликом Шиник био узрујан па тако на питање заменика тужиоца, каже „сада ћу мало да вас вратим...“, то тужилац каже „...на ове изјаве што сте дали па значи записник о саслушању сведока кад сте ишли у Окружно тужилаштво у Бања Луку на страни 4 сте рекли да је критичног дана Шиник био узрујан, да ли можете...“, сведок Прчић Небојша: „Не узрујан, он је оно како би објаснио...“, „ето ја сам хтео од вас да чујем шта сте подразумевали под тим био узрујан“, „па не узрујан оно можда како би вам објаснио можда ходао, можда је...“, „да, па сте ви због тога...“, „па није узрујан узрујан би био кад би нешто псовао и кад би...“. Председник већа каже: „рекли сте доста узрујано баш тако стоји на записнику“, „па не могу ја то“. Председник већа: „Шиник Горан ми је изгледао доста узрујано“ цитирате, „па иако ја сам узрујан, а то је када је човек у некој журби нешто, разумјете то“.

Морам на ово да се осврнем овде очигледно сведок не говори истину апсолутно, овде и у Србији се зна шта значи реч „узрујан“, не користи се додуше често али то је више да кажем реч која се користи у Хрватској и у западним деловима Босне и Херцеговине па у конкретном случају и на западу Републике Српске односно у Крајини. Узрујан иначе значи узнемирен, или узбуђен због љутње или нечег тако. Неко и овде може да каже исто, чује се реч узрујан. Прчићева констатација да не зна шта значи „узрујан“ не може ни у вртићу да прође.

Даље, и заменику тужиоца није било јасно као ни мени, а верујем ни вама да не пита шта се то догађа, мислим да се односи на, цитираћу, питање заменика тужиоца: „Имате видели сте, дошло је из правца аутобуса, улазе у аутомобил већ како сте нам описали прво на записнику од раније, данас чујемо нешто мало модификовано од вас. Сада да ли се Ви питате шта се догађа“, „а што би се ја питао ако нико ништа нико се не буни, у ауту ништа, откуд ја знам човјека можда је неки човјек шути значи да се човек можда у ауту, да је тај човек можда плакао ил` нешто да је радио, или нешто да је нешто, па да сам ја питао ко је шта је разумијеш, али овако никакве значи никакве нема то, никаквих значи човјек шути, шути он, он је рекао да се вози ту, ја само и Предо онако можда једну реч поразговарали пошто седимо напред и одвезли смо значи ништа није било никакве приче у ауту, значи он је рекао ту гдје да се вози, ми смо ту стали, он је изашо са тим човјеком и ми смо се вратили назад ето то је“. То је објашњење

Небојше Прчића ма шта то значило. Животно би се поставило питање да се не ради о оваквом трагичном догађају где је један човек страдао, да човек узме и неки предмет или животињу па да одведе негде па би питао а шта ћеш са тим, где ћеш да водиш, неко би морао да побуди интересовање, а не жив човек. Видели сте какав смо одговор добили, о писмености нећу сад да се изјашњавам цитирао сам га, то имаћете прилику и сами да видите.

С тим у вези и Сладојевић, страна 17 његовог исказа, на моје питање „Ви сте рекли у аутомобилу да ви нисте разговарали, да је Шиник можда разговарао са Прчићем или са тим лицем док су се возили“, „није па колико се ја сјећам нико ни са ким није причао“. Председник већа: „Да ли је било ко са ким причао, вас четворица у колима и да ли неко са неким прича“, „ја сам шутио, а да ли су други причали ја се не сећам“. На Вашу констатацију „мало је необично да сви ћутите и возите се“, „па није то, то ти је за три минуте било вожње, није то било сад неке дуге вожње разумијете“. На моје питање: „Није вас занимало зашто одводе то лице, где га воде“, „не, ништа“. „Јесте ли ви имали страх од Шиника Горана да вас питам“, „нисам, што ћу, што би имао“. Затим: „Да ли се плашите да је он према вама имао однос моћи, надмоћи па сте једноставно ишли линијом мањег отпора да га ништа не питате и да поступате, мислим на Шиника, сведок Предраг Сладојевић, ништа нисмо имали никаквих да сам ја њега нешто плашио се јер нема потребе. С тим у вези сам га питао да ли је и са ким разговарао, да ли сте се распитивали свих ових година шта је било са тим лицем које је када је давао први пут исказ 2013. то је дакле скоро 19 година од тада, „нисам, мислим што би се распитивао“, а нисте ни пријавили надлежним властима, „па како ћу пријавити када ништа не знам о томе“, па да пријавите да је Шиник одвео неко лице тамо на Бок циглане, у Бок Јанковце и тако даље, „па нисам што бих пријавио“. Онда део где га Ви опомињете да говори гласније, а да Вас питам зашто сте ћутали о томе да преформулишем, „не знам“, Ваше питање је било да ли је било неког разлога да Ви реагујете или нешто чудно, сумњиво што је указивало на потребу да реагујете код надлежних државних органа, „па није, није било“.

Мислим да ово довољно говори да сведоци избегавају давање правих одговора, да можда нешто знају у вези Марјана Виштице, да желе с обзиром на ситуацију у предмету, да своју улогу минимизују, а да је истина сасвим другачија. Оваквим одговорима фактички жели да се прикаже да је Прчић имао само улогу незаинтересованог возача на краткој релацији који помаже познанику Шинику, и да њега и њему тада непознато лице које га узгред уопште не занима одведе на неко место и ту се његова мисија завршава, а да им Сладојевић само прави друштво, ко у то може да верује, више него убедљиво. Оваква прича ја мислим да може само да прође у цртаним филмовима прилагођена предшколском узрасту. Исти сведок на главном претресу упорно избегава одговор на питање да ли је аутом до моста и кафића „Упитник“ дошао сам или са још неким лицем, нарочито када му се предочава исказ Николе Колара, да је он дошао. На моје предочавање исказа Николе Колара цитирам „црвене боје марке се не могу сјетити који се зауставља испред нашег аутоа“ мисли се на возило, „испред нашег аутобуса неких 10-15 метара по заустављању возила из њега излазе двије особе од којих је једна била у униформи а друга у цивилу, мислим да сам тако видио. По изласку тих особа из возила једна од њих, и то она у униформи се упућује према нашем аутобусу, прије него што наставим желим рећи да сам ја у особи која је остала поред возила препознао Прчић Небојшу којег сам знао од раније јер смо некад тренирали рукомет заједно у клубу „Козара“, сјећам се иако то није сада важно да смо обојица били голмани“, то је било моје предочавање исказа Николе Колара Небојши Прчићу на страни 21. На Вашу констатацију, добро да ли је то тачно или није тачно, сведок Небојша Прчић „како мислите“, јесте ли Ви прилазили том аутобусу,

„што ћу ја прилазити, па ауто је био паркиран код „Упитника“ а то је све преко цесте вако, разумијете“, на моје питање не питам Вас то, сведок Колар каже да сте Ви дошли заједно са Шиником, а он каже на то се Ви надовезујете, а он каже да је остао поред возила, „нисам ја са Шиником“. Ви га на то надовезујете пошто он почиње да прича исто са Вама, не можемо заједно, да ли сте дошли заједно са возилом у којем је био Шиник, Шиник креће према аутобусу, Ви остајете поред возила иза којег човек Колар експлицитно тврди да је препознао Вас, јер сте некад заједно тренирали рукомет, ја Вас питам врло јасно и просто је ли то тачно или није тачно шта каже, сведок Прчић одговара „ја Вама кажем да је то све ауто је ту, ауто мој тај што је био то је све ту, цеста је ту, цеста, аутобус са једне стране, кафић је са друге стране, значи то је ширина, значи то је неки велики простор, ако ауто мој стоји вако, ако ту кафића, значи то све се види из аутобуса, све се види“, покушавате да га вратите пошто он упорно избегава да одговори, Прчићу ситуација је следећа, Колар прича да сте колима заједно дошли Ви и Шиник, „ма нисам ја сниким дошао заједно колима, како ћу ја доћи колима кад је...“ онда Ви настављате, а онда сте Ви остали поред кола, а Шиник је дошао до аутобуса, попео се, односно како каже закорачио на прву степену аутобуса, па препознао да је то Шиник, а препознао је и Вас да сте га претходно довели до аутобуса, „па нисам, што ћу ја њега до аутобуса довести када је ауто ту код „Упитника“, то је ауто је вако, аутобуси су па...“. Колега да се умешам биће нам онда јасно, тога дана колико пута се са Вама возио Шиник колима, „једном и то онда када је дошао са овим Виштицом, једном никад више“. Дакле, после силних мука и инсистирања на одговоре од стране браниоца, а после и од председника већа, рекао је неуверљиво да није дошао ни са ким до моста и кафића „Упитник“. Неуверљивост је иначе одлика целог исказа сведока Прчића, као што се може видети читајући његов исказ, његови су одговори на иоле конкретније ствари се свде не знам, откуд знам и слично. Крајње необично и неживотно је да Прчић не пита ништа Шиника где идете, зашто идете, нити било шта друго, знамо сви када иде троје, четворо људи да се увек води неки разговор, ако ништа друго онда неко необавезно ћаскање, тим пре што се Шиник, Сладојевић, Прчић знају, из истог су места, имају много заједничких тема, приближних су година, дакле парадокс није парадокс, па овај сведок каже да није питао Шиника шта је било са тим човеком, његов одговор је био нисам, на основу чега ћу, како ћу питати, на страни 29 тог транскрипта, а нити се интересовао за тог човека. На моје питање зашто нисте пријавили овај случај надлежним органима, а поготово ајде да будем прецизнији када сте чули да колају приче по Градишци да је убијен извесни Марјан, сведок одговара „откуд сам ја знао да је то можда тај Марјан Виштица, откуд ја знам ко је човек, људи долазе и пролазе, откуд ја знам ко је“. Сведок Прчић даје различите исказе и 2005. године и пред овим судом 2015. године у погледу раздаљине од моста до Бок Јанковца, где је наводно одвезао Шиника и Виштицу. На моје питање рекли сте у овом записнику што је водио тужилац Митровић, да је удаљеност износила око 2 до 3 километра, сада сте рекли километар до километар и по, „па не могу тачно“ то му је био одговор. Питам Вас из разлога Ви сте мештанин Градишке, значи мало место, буквално знате у метре колико је шта далеко, овде тврдите да од километра до три, ајте будите мало јаснији, „не може се знати ја колико год био мјештанин а не могу неко мисли да је 50 метара, неко мисли да је 100 метара, не можеш ти то оцјенити разумијеш, ја то, ја ти кажем значи од ове циглане до ту, е сада да ли је то било 10 минута, 10 метара, 15, 20 је ли то толико битно ја то не знам зашто“. Њему није било ништа битно.

Најзад на питање браниоца и председника већа у више наврата је истакао да Сладојевић није улазио у аутобус у којем је био Марјан Виштица, а то је у супротности са исказом Николе Колара о чему је већ било речи. На питање моје да ли је случајно на страни 23 транскрипта, да ли је случајно Сладојевић улазио у аутобус, „како ће улазити

у аутобус када је сједио са мном“, пре, после, уопште или сво време је био са Вама, „са мном је био све вријеме“. Стим у вези на Ваше питање да ли сте Ви или Сладојевић прилазили аутобусу или улазили у њега, сведок одговара „тада не“, а Сладојевић „не ни он па били смо у „Упитнику“. Ваше питање, па зато што, добро није ту, Колар мало другачије све то описује од ових околности које Вам је малопре предочио бранилац до тога да је Сладојевић улазио па рекао не знам Брко теби неће нико ништа и тако даље, сведок одговара кратко „ја колико“ па је остао без даљег одговора. Зато је интересно питање на Вашу констатацију коју ћу Вам поново поставити, када сте Ви дошли, да ли је Сладојевић већ био у кафићу или сте Ви дошли па је он наишао, „знате да вам кажем ја тамо се силан свијет скупљао пошто су ти одлазили значи ту се сва Градишка скупљала, сва, значи све што је имало и долазило и гледало како одлазе они значи сви, то је било много, много народа тамо“, да ли је био ту или је наишао после Сладојевић, на Ваше питање, „е то не знам“. Даље наставља сведок „ја мислим да је био, не знам, ја мислим да је... ми смо сједили ту дуго смо ми сједили, овако сједи се и гледа се фино тамо аутобуси, тамо народ одлази, значи досата је народа било ту, доста има народа“. Неки коментар на овакве епохалне изјаве човек би морао баш да бира речи да нађем које, како би то преформулисао а да при томе никога не увреди, понизи и тако даље.

Долазимо ту и до Сладојевићевог исказа, негира да је улазио у аутобус, да је Николу Колара потапшао по раменима речима „Брко теби неће нико ништа“ штавише изјавио је да не зна Колара, док са друге стране Колар у свом исказу каже да га познаје, да је његов брат играо за њега у истом клубу су играли фудбал, увек се наравно поставља питање коме овде веровати. У ранијим исказима овај сведок је помињао да је Шиник имао јакну као део униформе, а на главном претресу на моје питање одговорио је дакле када сам му рекао између блузе и јакне је велика разлика, зато питам, сведок Сладојевић одговара „мислим да јакна није могла бити када је топло вријеме било, ја не знам стварно не сећам се“. Почетак септембра, зато што сте рекли овамо да је била јакна, сада кажете да није била, „не могу се право сјетити“, можете ли нам рећи је ли била јакна или није била јакна, на то сте ми Ви рекли да се не сећа и да нећемо инсистирати и тиме смо и завршили, што се тиче те јакне.

Наизглед ово је ситан детаљ који се разликује у изјавама Сладојевића, али тих детаља који се разликују и ситних и крупних има доста, како код овог сведока тако и код ових које смо већ претходно истакли. Сладојевић истиче да не верује, није био одлучан али не верује да су Шиник и Виштица ишли у полицијски контејнер. На моје питање рекли сте малопре да је било и полиције на мосту, шта је радила полиција, да ли је видела, да ли сте Ви видели да они пролазе према аутобусу и да ли сте приметили да је ико ишта реаговао, његов одговор је био „нико ништа, ништа полиција, ништа“. Са друге стране пак сведок Колар одлучно тврди да су Шиник и Виштица ушли у полицијски контејнер, иначе сведок Сладојевић потврђује да је била полиција на пункту, да је био полицијски контејнер на мосту удаљен од кафића „Упитник“ 20 до 30 метара, а полицијски контејнер је био удаљен од аутобуса неких 20 метара, на страни 13 и 14 транскрипта. Наравно и овде се може поставити питање како је то могуће, ако бисмо веровали овом сведоку. Толико полиције, ама баш нико не види Шиника и Виштицу, не констатује их, нико не примећује да је један виђенији грађанин, народни посланик у тадашњој Скупштини БиХ, директор у једном од предузећа, одведен из аутобуса и ником ништа. Пошто је било доста људи тамо на мосту, што нико није спорио, нико ни од цивила није питао где водите Виштицу, било је цивила и у аутобусу, како рече сведок Колар негде чак око 80, али ни они нису ништа питали. Да ли се ишта овом исказу може сведока Сладојевића веровати, мислим да здрав разум и логика кажу да свакако не.

Приликом давања исказа 2005. године код тужиоца у Бања Луци морам признати да ме је ту „одушевио“, где сте се налазили на дан 02.09.1992. године, сведок је као из топа одговорио „наведеног дана сам био у Градишци, а био сам у том периоду ослобођен од војске јер ми је брат погинуо, наведеног дана сам се налазио у друштву са Небојшом Прчићем испред кафане „Упитник“ власништво Марка Јаковљевића, иначе Небојшу знам од раније, а у којој се јединици исти налазио није ми било познато“. Обзиром на овако, мислим алал вера на таквој меморији, обзиром на овакво невероватно питање али и одговор, мада не знам чије је, да ли је паметније питање или је паметнији одговор, питање оног ко га је поставио, колега који није овде или одговор који је дао сведок. Логично је да смо сведоку постављали слична питања на главном претресу, да проверимо ту савршену меморију, морам признати фасцинантна је. Дакле, на страни 26 транскрипта пошто смо сви били, ја први био фрапиран, Ви сте му поставили питање пре 10 година где сте били, рецимо 02. септембра 2005. године, „не могу се сјетити, не могу се сјетити“. На моје питање је ли би се сетили да Вам је поставио питање где сте били 01.09. или 03.09.1992. године, како сте се сетили баш после 13 година да тај дан, тај месец да сте били у Градишци, и тако даље, и да сте седели испред кафане „Упитник“, „све је то давно било, не могу ја сада да се сетим ничега баш“, на Ваше питање да ли Вам је неко казивао да је тога дана 02. септембра било то када је Шиник, „ма ни је стварно се не сећам, откуд ја знам шта сам ја онда рекао и сада“. Ова реченица би могла да буде констатација на цео његов исказ да не зна шта је говорио ни пред судом, ни пред полицијом, ни овде, ни пред полицијом ни пред тужилаштвом у Бања Луци, ни овде пред судом. Парадокс је да сведок Прчић је сазнао за нестанак Марјана Виштице након пар дана, а Сладојевић тек на испитивању код тужиоца 2005. године, а при томе као што смо имали прилике овде сви да чујемо, њих двојица се интензивно друже, чак је Прчић довезао у Београд Сладојевића да би дао овде исказ у суду, још већи парадокс бар према изјави Сладојевића да њих двојица никад нису причали на тему Марјана Виштице и његовог нестанка, свих ових година, можемо слободно да кажемо и деценија. Мислим парадокси и да ли их има краја, след је у томе увек се може логично поставити питање да ли се ишта може веровати овим свецима.

Стим у вези на страни 28 транскрипта, па питао сам из разлога што никад нисте причали на тему јел Прчић Небојша значи каже да је сазнао после пар дана, па се причало по граду да је нестао Марјан Виштица, а Ви након неколико година, напомињем и сами сте рекли на почетку излагања Градишка је мали град, све се зна, ево ајде ја Вас па ме онда прекинуо, „али он је можда знао тог човека ја га нисам знао, ја га не знам да ли је тај човек да ли је он нестао и то нисам ја, ја стварно не знам, нисам, не могу се ни право ни сјетити сада тога“, нисте на ту тему уопште разговарали са Прчићем, пошто је Прчић значи одмах добио информацију да је то лице, „ма нисам“.

Указаћу вам на још једно два детаља којим се разликују искази Сладојевића, односно када не зна када је говорио истину, ако је уопште и говорио, први детаљ се тиче где је Шиник рекао да га возе, на моје питање када је дошао овамо, шта је рекао Шиник где да се вози, да ли сте ви, да ли сте чули ви нешто сте помињали овде где да се иде са овим возилом „Алфа Ромео“ црвене боје, „па рекао Небојши није мени рекао“, па добро али где је рекао чули сте, „вози путем тамо и скрени тамо према циглани и то“, је ли говорио још нешто друго, „ма није ништа колико се могу сјетити“. На моје питање, предочићу Вам, па сада ми кажите је ли то то, из разога што је овај записник из 2011. године где сте рекли значи 6 година након овог давања исказа из тужилаштва, где сте након значи 6 година имали мало свежије памћење него тада, што је мало чудно, „када су пришли возилу њих двојица су сели назад и колико могу да се сетим Шиник је рекао да треба да их возимо до СУП-а, не могу се сјетити да ли је то рекао

тада“, то су Ваше речи ако дозвољавате, то је записник, то је моја констатација, „можда јесу моје речи, али ја се сада не сећам да сам тако рекао, не знам“. Други детаљ се односи на да ли је чуо разговор између Прчића и Шиника у вези коришћења возила, рекли сте на овом записнику у Полицијској станици Градишка од 24.11.2000. године то је Ваше питање, да нисте чули овај разговор везано за прилазак Шиника и рекли сте вероватно је тражио ауто, ваљда је тражио ауто је ли тако, сведок Сладојевић одговара „тако ми је Небојша рекао“. На Вашу констатацију добро, а на овом записнику Окружног тужилаштва Бања Лука од 01.03.2005. године, наведено током овог разговора са Прчић Небојшом пришао нам је Шиник Горан, питајући Небојшу може ли му посудити ауто, а овај му одговорио да не може, то ја ауто Дринић Мише из Градишке и тако даље, на шта је Шиник питао Небојшу може ли и тако даље и тако даље, из тог произилази да сте чули разговор, а овде кажете нисте чули, нисте слушали, нисте чули, „па не могу се ја сваки пут сјетити исто како сам први пут рекао, главно је...“ то је био његов одговор, Ваша је констатација била различита су два исказа у том делу, да ли се тога сећате јесте ли чули или нисте, мислим да је климнуо главом на шта је Ваша констатација била добро. Оваквих и сличних момената има још, али мислим да и ово довољно говори о кредибилитету ових сведока и њихових исказа.

Шта рећи тек о томе да је наводно тело Марјана Виштице пронађено у близини десне обале реке Саве, за ове тврдње тужилаштво налази потпору у исказима сведока Рачић Ранка и Раца Ђорђа, стим да су тај леш видели према њиховој причи и Маљчић Никола и Балта Борислав. Сведока Раца Ђорђа, Маљчић Николу и Балта Борислава смо имали прилике да директно видимо и чујемо и у многome су више по садржини својих исказа, морам признати личе на сведоке одбране него на сведоке тужилаштва. При томе, а што смо сви имали прилике да се уверимо, искази наведених четворице сведока се не подударују, као што се не подударују наравно ни ови, што смо имали прилике да чујемо.

Штавише и ови искази сведоке се у многome разликују као да се ради о сасвим различитим догађајима, најпре бих се осврнуо на исказ сведока Рачић Ранка који је дат пред Окружним тужилашвом у Бања Луци 2007. године, овај сведок наводи да је његов отац Јово видео неки леш који је бачен преко депоније близу обале Саве. На основу чега тврди да је тај леш бачен, а не нешто друго, никад нећемо сазнати обзиром да је сведок Рачић Ранко у међувремену преминуо. Дакле, овај сведок наводи да су неких 50 метара од те депоније су се налазили припадници полиције и војске и да су били ископани ровови. 50 метара то је удаљеност као што има овде прекршајни суд, преко пута ове зграде. Постављам значи здраворазумско логично питање како је могуће да је Марјан Виштица убијен на начин како се то описује у оптужници, а да нико од тих војника и полицајаца који су према његовим речима били удаљени свега 50 метара, као што је рекао као што је прекршајни суд преко пута, значи од ове депоније, ништа нису видели и ништа нису чули. Чак ни леш нису видели, наравно да се ово граничи на научном фантастиком када би иоле узели за озбиљно овај део исказа Ранка Рачића. Стим у вези морам да цитирам њихов један део јер само је дао једанпут тај, извињавам се, ево га...

Председник већа: Дајте му има здравствених он проблема, дајте му ако можете мало воде. Јесте нашли колега? Јесте нашли.

Адвокат Марко Миловић: Јесам, јесам.

Председник већа: Не, не, наставите, добиће...

Адвокат Марко Миловић: Значи из 2007. на страни 3, „након што ми је отац саопштио да сам ја кренуо као једној, након што ми је отац, након што ми је то отац саопштио ја сам кренуо ка једној продавници, а то је продавница Раца Ђорђа која је удаљена 2 километра од моје куће у правцу Градишке, у продавници сам сусрео резервног полицајца са презименом Балта али имена се не сећам и тада сам му рекао све оно што је мени, што је мој отац мени рекао, након што сам купио неке намирнице ја се враћам кући да би након протекла један, два сата по мом доласку кући, пред моју кућу са путничким возилом мени непознате марке долази Маљчић Никола, Радоњић Славко, Раца Ђорђо и тај Балта, возилом је управљао Маљчић, ја сам са њима сјео у возило, сва петорица смо се возили до мјеста гдје се налази табла са ознаком „Миља“ дужина рјеке Саве до тог мјеста, по нашем изласку ми смо се приближили том лешу који сам мало прије описао и са удаљености од неких 10-так метара јасно сам препознао да је то инжињер Марјан Виштица, тело је било окренуто на бок, а његово лице окренуто према путу, односно у правцу нас, тако да није код мене оставило никакву дилему када је у питању препознавање лица. У том тренутку, једном тренутку Маљчић одлази до возила и са задњег сједишта узима канистер од чини ми се 5 литара, али не знам да ли се радило о бензину или нафти те заједно са Радоњић Славком спушта се до самог леша, док се ја и Раца и Балта у том моменту сакривамо из такозваног „зечијег насипа“, како би се склонили од евентуалног пуцања са друге стране ријеке Саве јер је рат већ почео. Одмах по силаску Радоњића и Маљчића до леша након протекла краћег времена ја видим дим, Маљчић и Радоњић код леша се задржавају око пет до десет минута, а након чега се они враћају према нама тројици, а након што смо поново сви били заједно ја се са њима задржавам у том друштву такође пет до десет минута, а онда се пјешке враћам својој кући и то попреко а не путем. Њих четворица, дакле Балта, Раца, Маљчић и Радоњић остају иза мене, ја не знам шта се након тога догодило са лешом, а након једно два дана од тог догађаја ја се враћам у јединицу, вјерујем да је том приликом леш запаљен иако то својим очима нисам видео, ја касније нисам ништа чуо шта се догодило са лешом нити ме је то занимало“, крај цитата. Овакав исказ нико није потврдио, а само мањи део исказа овог се поклапа са исказом сведока Раца Ђорђа, други сведоци тај исказ апсолутно негирају и тврде да је лажан. Тај део исказа сведока Раце који је подударан се односи да су били заједно на депонији, и да су видели леш, са том разликом да сведок Раца Ђорђо инсистира да не зна чији је леш у питању јер му није познат. У свему осталом исказима ова два сведока се разликују и то у крупним детаљима. Између осталог демантује наводе сведока Рачића којег смо малопре цитирали, да су пред његову кућу дошли аутом непознате марке Маљчић, Раца, Радоњић Славко и Балта, сведок Раца истиче да то није тачно него да је Раца седео испред његове трговине. Са тим исказом се не слажем, мислим на исказ Рачић Ранка, „он је седио пред мојом трговином, ја уопште не би отишао тамо да нисам чуо то од њега, како би ја сада нешто зашто ја да идем тамо њему да прелим да сјелим па да он каже па то да ја идем видети, међутим он је седио пред мојом трговином и зато сам ја упутио тамо да одем видети, да идем испред моје трговине он је отишао са мном и са Балтом, нико други није отишао, а Никола је отишао а да ли је он отишао сам или касније дошао, ја то не знам, важно је био је на Сави, ово су вам тачни подаци“.

Исто и сведок Ђорђо Раца каже „када смо дошли тамо било је ту и војске, било је и цивила, било је свега ту, ја сам видео човјека лежи потрбушке, то значи лице и тјело према земљи, једно два метра од обале, од воде“. Он је дошао, сведок Раца Ђорђо говори за Рачић Ранка, „он је дошао са мном у ауто са Балтом колико се ја могу сјећати, он није уопште био код куће, а кажете да је он, да је то он код куће а ми дошли код њега, како би ми онда сазнали под том мојом јабуком о чему се ради, шта се десило

доле, већ је он био код моје трговине, то причао и ми смо сјели у ауто и отишли тамо, ајмо видети шта се дешава и то је то, а да он каже да је био код куће а ми дошли, зашто би ја дошао код њега, ми се нисмо обилазили никада, у сродству нисмо, сада ја идем код Рачић Ранка нешто“. Не зна се ко више прича истину, односно ко не прича истину. Даље, разлика између ова два сведока је и како су затекли леш, сведок Рачић истиче да је тело било окренуто на бок, а његово лице према путу, односно у правцу њих, док сведок Раца каже цитирам „ја сам видио човека лежи потрбушке то значи лице и тјела према земљи“, као што знамо тело на боку и потрбушке није исто, напротив разлика је велика, постављам питање коме веровати, очигледно ниједноме.

Даље, сведок Рачић у свом исказу ни једном не помиње да је било још људи тамо критичном приликом. Како су дошли сем њега, кад су дошли сем њега, Маљчића, Радоњића, Раце и Балте, због тога није било никакве препреке изледа бар како се може наслутити из његовог исказа да се тај леш спали. С друге стране сведок Раца у више наврата истиче да је било, значи на страни 5, да је било доста војске и доста цивила. И на страни 12 истог пасуса „па био је Радоњић Славко, Никола, био је и Маљчић и било је војске море јер ту се стално крај Саве патролирала војска и цивила долазило и свега, има ту насеље одмах ће се то десило“. Логично постављено питање ако је толико било војске и уопште људи, како је могуће да се дозволило спаљивање леша, шта је радила војска за то време, како је реаговала, како су реаговали присутни цивили тамо. Испада да су и војска, како рече било море, и цивили само ћутали и гледали и ништа нису предузимали. Заиста оваквим изјавама не може се ни најмање веровати. На предочавање исказа сведока Рачића сведоку Раца у вези спаљивања леша такође говори другачије односно боље рећи супротно, па тако сведок Раца каже да није уопште дошао са Маљчићем, „ја сам дошао с Балтом с његовим аутом, а нит` сам ја био присутан о томе што ви говорите о тој нафти и том канистеру, ја сам отишо кући својој а они су остали тамо. Ранко је близу куће није му 500 метара одатле преко канала тог великог одбрамбеног од поплаве, они су остали, ја сам отишо. Ја појма немам ни о канистеру, ни о ауту, нити да су они дошли. Славко је дошо вероватно са Маљчићем јер он није дошао са нашим аутом. То је то, о паљењу ја нисам, ништа не знам и само сам чуо касније приче као говоре о томе изгледа су запалили тога, запалило се смеће можда је чак изгорео и Виштица, такве су приче оне сеоске биле.

На моје питање „да ли се може чути пуцањ од његове трговине до места где је виђен леш“, овај сведок је одговорио, страна 9 транскрипта: „нисам ја чуо, какви где ћеш чути пуцањ нема говора о томе, а на крају крајева ту још се није водило никакви рат између нас и Хрвата да сад кажем нешто се пушкара, то нисам чуо“. Шта то говори да се искључује могућност да је то лице страдало од ватреног оружја и наравно да се не зна како уопште да се нашло на тој депонији. Занимљив је још један детаљ, чак и да пођемо до тога да су заиста Рачић и Раца видели тај леш, као и остала тројица Маљчић, Балта, Радоњић који иначе то наравно као што смо чули одлично демантују, зашто нису пришли кроз до тог леша, зашто га нису окренули, мада не знамо дал` са бока ил` потрбушке различито причају ова двојица, при томе овај тврди да не зна ко је Марјан Виштица, имајући у виду њихову наравно разлику у исказима, па да виде шта је било с тим покојоним човеком, да погледају визуелно. То би свако иоле нормалан радио у оно ненормално време. Да погледају евентуално какве је повреде имао, да ли је убијен ватреним оружјем, ножем, да ли се утопио, да ли је задављен, ништа од тога, а с друге стране их није мрзело да дођу да виде ко је то наводно тамо био да задовоље своју знатижељу. При том им није сметало ни да се сакрију како изјави сведок Рачић иза такозваног „зечијег насипа“ и чекају да Маљчић и Радоњић са 5 литара бензина нафте запале тај леш. Додао бих, и ово је један од кључних такође морам признати момената да је сведок Раца рекао, кога смо иначе имали прилику да чујемо, да је тај човек имао,

страна 16, „ја се сјећам да је лежао потрбушке имао је неку кошуљу бијело пругасту колико је ко мого запамтити, ја се толико сјећам, кратки рукави, по томе се сјећам да је било љето“. Даље: „ја сам видео да је тај човек лежао на стомаку и имао је чистију кошуљу разумијете, то значи није плуто, није био у води па кад оно изиђе буде од муља и то, значи свјеже је то било“. Бела пругаста кошуља уз то чиста. Како је то лице, ко је лице страдало то не зна нико, не знам дал` зна тужилаштво. Истичем овог због једног другог разлога. Сведок Анка Виштица је рекла пред тужиоцем 2005. године да када је њен муж Марјан излазио из аутобуса, да је на себи имао кошуљу цитирам: „кратких рукава пастелне боје (крем, зеленкаста и нијанса плавкасте боје)“. У вези кошуље веровати више супрузи јер су заједно били, најбоље зна шта је супруг њен носио на себи. Не ради се о нијансама, не ради се да је имао белу, сиву, зеленкасту, тамно зеленкасту, плавкасту, тамније, светлије, не, бело пругаста и крем зеленкаста и нијанса плавкасте боје, ни под разво се не могу подударати, нити се могу поистоветити.

Морам овде бити мало циничан, стварно не могу другачије, ако би веровали наводима из оптужнице можемо закључити да је по доласку на Бок Јанковац по наводима оптужнице понављам поново, Марјану Виштици овде Шиник променио кошуљу, заменио значи кошуљу пастелне боје крем зеленкасте и нијансе плавкасте боје као што каже његова супруга, за кошуљу белу пругасте боје како то каже сведок Раца. Кад је он то заменио ту кошуљу ја би то волео да исто сазнам. Да ли је ту кошуљу носио са собом кад је ишао у аутобус по њега, или је то можда кошуљу сакрио негде у Бок Јанковцу, па кад је довео га Прчић и Сладојевић и оставили њега и Виштицу тамо онда је он узео ту кошуљу и заменио му. Не знам још само да ли је и та кошуља, да ли је он ту кошуљу заменио док је био жив или је касније заменио. То још не знамо, мислим. Чуди ме да тужилаштво на ово није уопште се осврнуло. То су фрапантни детаљи. Заиста не знам, коме веровати, ја верујем да је овакву имао кошуљу као што каже Анка Виштица, а онда долазимо до неког леша који је сасвим имао другачију и при томе Раца каже уопште не зна које. Не може, човек овде, да не буде мало ироничан без обзира што се ради да кажем о једном тужном догађају.

Најзад, у вези фотографија које сам предочио сведоку Раци односе се на допонију где је наводно нађен леш и на разлике које постоје у односу на место које је показивао на фотографијама сведок Ранчић да то објасним, његов једини одговор је био да је то фотографисано 2007. године, а догађај је био 1992. године и тада се све изменило. На моје питање када су му предочене фотографије 5 и 6 на страни 27/7 списка, дакле страна 16 транскрипт: „сад видите фотографију 5 после ћете видети фотографију број 6, дакле ово место показује Рачић Ранко где је наводно виђен леш, признаћете да се ове много разлику и конфигурацијски и са дрвећем, без дрвећа, ово је равница, оно Ваше је било као нека шумовита увала, разликују се у односу на ово што показује Рачић Рнако“. Сведок Раца одговара: „ма то је исто, то је мало ниже, ако је он ишао ниже 20 метара то је исто то сада, то само помако се сниматељ који је снимео овде, видите ово на левој страни ту се кривина мота 90 степени кад се силази с канала ту иде удара се директно у Саву и овај пут вози низ Саву према смећу само што овај колега који је то снимео изгледа да је изравно са фото апаратом, помакно се на страну“. Шта значи и како је то могуће да се терен изравно са фото апаратом, то вероватно зна само сведок Раца, ја нисам за такав израз заиста чуо за ових својих година колико имам.

Као што видимо толико нелогичности, неживотности, противречности постоји у исказима сведока Рачића и Раце да се ни на њиховим исказима апсолутно не може заснивати пресуда. Да је то заиста тако и да је моја констатација тачна потврђују искази сведока Балта Борислава и Маљчић Николе. Најпре сведок Балта је изјавио да уопште не познаје Раца Ђорђа нити Рачић Ранка, није ни чуо за њих, а за Маљчића зна само да је био старешина у станици полиције. Такође и сведок Маљчић је овде изјавио да не зна

ни Рачић Ранка ни Раца Ђорђа. Овде би сад подсетио с друге стране на сведока Раца Ђорђа, на страни 7, на питање тужиоца: „Како знате Маљчић Николу“, одговара: „аха...“, Ђорђе Раца одговара: „аха Маљчић Николу знам због тога што ми је у комшилуку има кућу сад он живи у Тополи има фарму његов син има фарму, а овај у комшилуку живио је и био у полицији радио“. На Ваше питање као председника већа „у каквим сте односима са Балта Бориславом“, „какав однос ја у Градишци колико сам дуго пословно радио и сада радим пословно, са сваким сам остао добар и са Балтом исто сам добар, нема човека у Градишци с ким сам ја у некој завади“.

Даље, сведок Балта Борислав у потпуности негира наводе Рачић Ранка и Раца Ђорђа да је био са њима, да је видео икакав леш тамо, да је возио било чији ауто у то време осим своје ауто, возило из ауто школе. Морам признати да поставим себи питање а то је кроз цео поступак и кад сам анализирао овај предмет, да ли су ови сведоци у истом предмету или је нешто друго у питању. Заиста се трудим некад да видим да можда не гледам два различита предмета или предмета са истом евентуалном локацијом, или само са истим именом и презименом. Толико размимоилажења у свим њиховим исказима је заиста фрапантно, да не кажем за Гиниса.

Најзад осврнуо би се и на исказ сведока Маљчић Николе. По изјави овог сведока што мислим да није спорно јер су и други то потврдили да је у то време био командир чете резервне полиције која је бројала 120 људи у периоду од почетка септембра до негде краја новембра 1992. године. Седиште ове чете је било кад су били на положају управо у цигланама, односно места где је наводно нађен леш Марјана Виштице. Није било како то сведок Раца Ђорђо тврди у кући извесног Јосипа Баришића. Несумњајући у исказ овог сведока који је иначе сведок Тужилаштва, одбрана сматра да је апсолутно немогуће да нико није видео тај леш, да нико није видео ни чуо како су уопште тај леш појавио тамо, да није видео да неко лице или више њих доводи живог или мртвог Марјана Виштицу а како то Тужилаштво у својој оптужници настоји да докаже. Како је то могуће. Нико од њих 120 људи из резервне полиције, с тим да овај сведок додаје да је ту још увек било и војске и полиције и да се увек могло видети кад неко долази пешке, аутом према цигланама и Бок Јанковцу. Дакле поред толико полиције, војске на том уском подручју Бок Јанковца Тужилаштво тврди да је Прчић Небојша заједно са Сладојевић Предрагом одвезао Шиник Горана и Марјана Виштицу тамо и да нико ама баш нико није видео. Што је много много је.

С тим у вези сведок Маљчић на страни 8 транскрипта на питање заменика тужиоца, јасно и недвосмислено одговара да нема никаквих сазнања о томе. Сведок Маљчић Никола као и сведок Балта Борислав апсолутно негирају наводе сведока Рачић Ранка и Раца Ђорђа. Дакле сумирајући исказе сведока Рачића, Раце, Балте, Маљчића са небројеним разликама у њиховим исказима, уз бројне нелогичности сведока Раце, а нарочито сведока Рачића, јасно је да су наводи из оптужнице неосновани и ничим поткрепљени и у овом делу да је Шиник Горан на неутврђен начин код Бок Јанковца лишио живота оштећеног Марјана Виштицу и да је његово тело наредних дана нађено у близини десне обале реке Саве.

Из ове оптужнице се јасно може само закључити да се сведоку Рачић Ранку у овој конкретной ситауцији безрезервно верује и то без икаквог покрића, а и то је изгледа потребно да би се Шиник овде огласио кривим. Уз то мртав, наравно мртва уста не говоре, имамо то што имамо његово..., бајке. Управо овом анализом исказа ова четири сведока се јасно може закључити да његов исказ нема никакву доказну вредност, јер као што сам рекао више личи на неуспелу бајку него на реалност. У шта смо се и сами уверили.

Најзад, долазимо и до сведока одбране оптуженог Шиника. Њих није било пуно, свега тројица, али за разлику од сведока тужилаштва нисмо се наслушали свакаквих

прича и бајки. Ова тројица сведока Весић, Бабић и Зрнић су давали исказе који су сами..., који сам уверен истинити, логични и при томе ради се о људима који немају никакав интерес да крију истину. Виштицу нису ни познавали, а Шиника није ни Весић познавао. Напомињем, овде поново напомињем да смо сведоке Весића и Бабића први пут видели овде у судници. Никакав контакт нисмо имали с њима. Шиник је први пут видео Бабића овде од како се рат завршио. За разлику од нас тужилаштво је контактирало Бабића, можда је то нека нова пракса, ја у то нисам упућен. Заиста не знам шта би се десило мимо знања одбране да се контактирају њихови сведоци. Не знам како би сте Ви реаговали да сам ја звао можда Анку Виштицу или Колара па да мало разговарамо и договарамо се. Не знам. Не смем да помислим како бих ја прошао и као професионалац и тако даље. Могу да нагађам али то није за завршну реч. Нећу ни да улазим у садржину разговора између Бабића и тужилаштва које је било пре овог саслушања у суду, али истичем да је Бабић као частан човек рекао, хвала Богу није се уплашио никога, па није се уплашио ни тамошњег тужилаштва, као ни овог овде, и да је рекао оно што је знао. А да ми пре, кажем уласка у ову судницу нисмо имали чак прилике једну једину реч да поразговарамо са њим. За разлику од одбране сведоци тужилаштва су били у контакту са својим сведоцима преко десет година, што у Тужилаштву у Бања Луци, што овде. Имали су својим време на располагању, новац, могли су да их зову, могли су да иду, како год, све је било плаћено, па опет нису успели ове сведоке своје да синхронизују како би својим изјавама поткрепили наводе оптужнице, ко што смо имали прилике да видимо..., и у анализи да видимо на шта ти искази личе. Шта више као што сам већ рекао у неким својим изјавама они су више личили на сведоке одбране, а не на сведоке тужилаштва. Ова анализа сведока одбране ће бити кратка јер је истина само једна па не морам указивати на неке контрадикторности, нелогичности, нејасноће јер их није било.

Сведок Весић као бивши начелник полиције у чији исказ немам ни трунке резерве, кажем не зна, он не зна ни Шиника ни Виштицу, нема никакав мотив ни интерес за било шта, дакле, може му се веровати. Рекао је између осталог и следеће-да никакве пријаве нестанка Марјана Виштице није било, нити је добио икакву дојаву о томе да је полиција предузимала било какве потражње радње. На питање Вас као председника већа да ли се чуло да се говорило о томе да је Марјан Виштица убијен, одговорио је да није чуо. То на страни пет имамо записника. Ово истичемо намерно из разлога што је овај сведок био начелник полиције. По функцији значи лице које је увек морало бити први обавештен о свему што се дешава у Градишци, да слуша и проверене и не проверене приче и истините и лажне, полуистините или полулажне, како год хоћете, гласине ове оне, сад ви замислите да начелник полиције ништа није знао о томе. Шта даље рећи. О овоме како каже нема ни извештаја са моста од 02.09.1992.године, а колико му је било познато није било никаквих посебних екцеса које се тиче одлазака цивила из Градишке. То је рекао на страни 12 транскрипта. Да сад не морам и то да цитирам. Међутим, у вези изјаве сведока тужилаштва који су му предочени цитираћемо само следеће. Када сте му предочавали исказ Анке Виштице, који је дат у Окружном тужилаштву у Бања Луци од 21.02.2005.године, па сада због оних који имају тај записник то је на страни 4 тог исказа, каже- „након што сам утврдила да ми је практично муж нестао, ја сам изашла из аутобуса а то се догодило након протекла сат времена од момента одвођења мог мужа, желим да се исправим, наиме мени је једна особа коју не могу ближе описати, након што ме је позвала да изађем из аутобуса по мом изласку саопштила да ми можемо путовати, али да Марјан не може. Касније сам од Николе....то је Никола Колар претпостављам сазнала да је особа која ми је то саопштила био извесни Владан Весић“, сведок Владан Весић одговара на то: „Не то није тачно, никад ја тако нешто нисам био ту нити реко то“. У шта уште не сумња,

нигде не иде начелник полиције, било где па да извлачи људе из аутобуса, чак и да је то радио ваљда би послао неког. А не он као начелник и као први шеф да кажем града, да он иде да се бави тиме. Даље, кад сте му предочили исказ сведока Николе Колара од 14.03.2005.године, где има код вас ознаку страна списка 19/9, па каже тај сведок- „да је нека особа, тврди да је овде Шиник Горан тражио да Марјан изађе из тог неког аутобуса, па је он рекао људи немојте, на шта му је по његовим наводима Горан Шиник рекао треба га начелник полиције у Градишци, који се зове Весић и да се он не боји. Дакле немој да се бојиш треба те начелник полиције. Да ли сте икада на такав начин преко некога неког због неких разлога, није важно којих, службених разлога тражили да се изведе из аутобуса и доведе код Вас због обављања неког разговора или нечег сличног, да ли Вам је то у памети што би рекли“-„Нисам никада, ово сигурно нисам, да“. Овај сведок је потврдио да је био стални пункт полиције на мосту и да је врло тешко било извести некога из аутобуса на мосту од стране људи који нису из полиције.

Долазимо још на крају до сведока Младена Бабића који је био командир извиђачко диверзантског вода у којем је био и Шиник Горан. Овај сведок је на један врло јасан и недвосмислен начин објаснио да је његова јединица била у периоду од августа месеца '92.године па до краја те године на територији некадашње Републике Српске крајине у селу Гређане између Окучана и Старе Градишке. Они су тамо отишли након пар дана пошто су хрватско муслиманске снаге убиле шеснаесторо људи, 07. или 08.августа када су упале на територију Градишке. Изричито тврди да је дакле његова јединица у којој је и Шиник Горан, почетком септембра 1992.године била у том селу. При томе наглашава да је било не готово немогуће да било ко од војника из јединице се врати у Градишку, једино ако је смртни случај био у питању. Цитирам „мислим да је у то време заиста је то по мало било тешко изводљиво, зато што је постојала, постојало наређење да се тих дана баш из јединице нико не удаљава за разлику од неких других момената где је могао човек отићи, тада је било оно први степен приправности где се радило што се каже даноноћно на прикупљање података јер се очекивало још таквих неких акција као што је та била. Постојала је и полиција, полиција Републике Српске крајине и цивилна и војна која је контролисала мост и без неких специјалних пропусница јако је тешко било прећи мост коју он наравно, ја мислим да никада није имао“. Даље, на питање заменика тужиоца „да ли се Ви сећате, да ли знате у ствари да је 02.септембра 1992.године Горан Шиник био на територији Републике Српске крајине, 02.септембра?- „02.септембра сматрам да је био, био је“. „Јесте ли сигурни?“- „Сто посто, не бих могао тврдити али из свега оног што сам рекао мислим да није имао, да није било шансе да било који војник, осим ако је био рањен...“. И онда га Ви допуњујете тужиоче „или на одмору“. „Када су ретки били на одмору, морам да признам да су тада у то време ретки били на одмору“. На даље Ваше питање „а да, а сад сте рекли да на основу овог што сте нам данас изложили Ви сматрате да је он био 02.септембра“- „Да“. „А да ли можете да нам опишете јесте ли га видели 02.септембра тамо?“. „Видео сам га“. „Видели сте га, где сте га видели?“. „Па видео сам га у јединици где смо били стационирани“. „Баш 02.септембра, баш знате да је 02.септембар?“. „Па рекао сам, гледајте, тај период кад смо ми отишли, значи...“. Онда га Ви враћате „Ајмо на 02.септембар“- „Ево сада ћу да вам кажем, значи од тог августа до септембра нико се није могао удаљити једноставно такво је наређење било да нико није могао да оде, једино човјек који је био рањен“, до ког септембра, „до краја септембра, негде почетком октобра када се видело да баш“, па га је опет тужила прекинуо је ли било рањених припадника у то време, „јесте двојица су били лако рањена“, која су то двојица је ли се сећате, „Тешић Драгутин, мислим да се Драгутин зове или Драго сада и Шестић Небојша рањени су неком ручном направом“. Мислио сам да кажем нешто што је о Шинику говорио, наравно у афирмативном смислу али

ајде то имате у списима па нећу цитирати. На крају исказа, исказ Зрнић Жељка је готово подударан са исказом Младена Бабића, па се ту не би понављао, једино сведок Зрнић је направио пермутацију у погледу месеца када је био напад на Градишку, јер је овај рекао да је био у септембру, а било је у августу 1992. године.

То је што се тиче саме анализе свих ових да кажем доказа, а пре свега сведока. Мислим да ово довољно говори на каквим ногама је ова оптужница. Оно што упада у очи сво ово време вероватно свима вама који сте пратили овај предмет је зашто су Сладојевић, Прчић, Колар ћутали 13 година, значи од 1992. док их тужилац Митровић није позвао 2005. зашто, вероватно би ћутали и сада након значи скоро значи 26 година, да, ево већ је октобар 2016. значи 20 и колико сам рекао, па скоро 25 година, од тада да их није тужилаштво у Бања Луци позвало да дају исказ у вези нестанка Марјана Виштице, да ли нешто крију и колико. Да никог није продрмала савест да сами нешто кажу у вези тог случаја, а се сами понуде државним органима било Босне и Херцеговине, било Хрватске, било Републике Србије, обзиром да је овде настањен и да помогну да се утврди истина. Колико год да се ја трудим и као, не као адвокат него као човек да разумем овакво понашање, једноставно нисам мотао то да ни схватим ни разумем, а осим ако нешто није друго посреди, а мислим очигледно да јесте. Очигледно је да је сасвим нешто друго посреди и да је најбоље да се на једноме Горану Шинику слома кола, најслабија карика у целом овом случају, не мислим случају конкретно него уопште, најмање ће Горан Шиник да прави проблем, најбоље њега огласити кривим, после тога више нико неће постављати питање нестанка и убиства Марјана Виштице, сакриће се права истина и евентуално прави убица или убице. Упада у очи и оно што кажем што се цело време толико нелогичности, неживотности има да је то би се могла и не семинарски рад, него књига објавити, дакле упада у очи и то да према речима Сладојевића и Прчића да је Марјан Виштица сво време ћутао, одвојити га од супруге и две тада малолетне ћерке, а он да само ћути. Сада тешко је се ставити наравно у његову позицију ако је то све било тако као што јесте, да тај човек какве год био нарави, сви смо различити темпераменти и тако даље, да није молио, преклињао да га пусте, да га не воде, да га врате породици, да га врате у аутобус, свако би то вероватно неко на неки начин од нас тако реаговао, молио да му се не науди, можда би понудио нешто у замену за живот, можда би понудио новац, злато, штагод само да га поштеде, само да га врате породици, само да он може да са својом породицом се споји и да оде у Хрватску. Ништа од тога. У тим ситуацијама просто је невероватно да човек није прозборио ни једну једину реч, а тако испада по наводима Прчића и Сладојевића, сви ћуте. Вероватно и психијатри би имали штошта да кажу, а не само сви ми укључујући сведоке. Додајем да је и сведок Весић навео да је на мосту било три полиције, наравно њега истичем и други су то истицали у више наврата, није то спорно, али сам узео Весића као нечелника, стални пункт, а и сведок Бабић то исто каже да је било више полиције на самом мосту где су били паркирани аутобуси за одлазак у Хрватску. И ово се све дешава као што овде пише, кажем ни у лошим холивудским филмовима овако не би могло да прође.

Морам се кратко осврнути уз уважавање колегинице на њену завршну реч коју је дала прошли пут, где је своје сведоке значи Балту и Маљчића сматрала да не говоре истину и да су били да кажем необјективни. При томе, ја не знам, ми их нисмо бирали, нисмо их предложили, то је предложио Митровић и после наставила колегиница. Балту и Маљчића ми никада нисмо видели до када смо дошли, када сте их видели ви тада смо их видели и ми. Никакав контакт апсолутно ништа, ништа ми нисмо имали са њима. Зашто се онда не верује њима, можда да су нешто потврдили можда би им се веровало, није ми то јасно. Даље, имао сам искрено речено једну врло велику дилему и резерву везано за сведока Младена Бабића, било ми је искрено речено јако сумњиво када

тужилаштво контактира нашег сведока и у једном моменту сам мислио и да одустанем од тог предлога, јер ми је било јако сумњиво да ће да каже нешто што не одговара истини, односно да нешто ће да каже као јер имају све могућности на располагању, Ви сте ме чак и питали да ли остајем при предлогу да се саслуша Млађо Бабић, а ја морам признати да сам био врло скептичан, али сматрао сам да ако је човек честит и поштен да нема шта да лаже, као што рекох Млађо Бабића смо видели овде први пут. Зашто се и њему није веровало не знам, не видим никакав интерес он исто да лаже.

Тиме бих и завршио имајући у виду дакле све ово наведено што сам имао да кажем, могао би још о овоме да причам, јако много, са поткрепљеном аргументацијом, него да причам политичке говоре, сматрам да апсолутно никаквих доказа нема да је оптужени Шиник извршио ово кривично дело, и предлажем да се ослободи јер нема никаквих доказа за кривично дело које му се ставља на терет. Ја вам се захваљујем.

Председник већа: Добро.

Бранилац оптуженог изјављује да нема доказа да је оптужени Шиник Горан извршио кривично дело које му се ставља на терет, па предлаже да суд донесе ослобађајућу пресуду, а детаљније како је то евидентирано аудио техником овог суда.

Горане, јесте добро? Онако. Приђите овде укључите микрофон. Укључите микрофон. Моје питање је да ли се Ви придружујете, да ли сте сагласни са завршном речи Вашег браниоца?

Оптужени Горан Шиник: Па сагласан сам.

Председник већа: И да ли имате нешто да додате?

Оптужени Горан Шиник: Па једино не знам шта би додао шта ми је чудно да човек један може бити на два мјеста у исто вријеме, то мени никако не иде у главу да може бити и мало ми је чудно и то да се леш нађе и толика полиција и војска и да нико ником не пријави и да нико за то не одговара, и још да се упали, Боже сачувај. По мени то што каже браниоц нека, неки филм хорор.

Председник већа: Је ли то то?

Оптужени Горан Шиник: Па не знам шта да кажем, све сам у овом рату изгубио...

Председник већа: Бранилац је изанализирао све, тако да се не понављате, зато сам Вас питао да ли се придружујте, ако има нешто што бисте Ви?

Оптужени Горан Шиник: Па придружујемо се, једино што могу да кажем да сам што сам имао изгубио у овом рату, и здравље и од 1990. године фактички ми је живот никакав, и сада доживим и ово, па брате мислим стварно, није за вјеровати.

Председник већа: Добро.

Оптужени Горан Шиник: И то последије колико 20 и кусур година. Смјешно и жалосно.

Председник већа: То је то?

Оптужени Горан Шиник: Па шта ћу друго.

Председник већа: Добро, искључите микрофон, вратите се.

Окривљени изјављује да се придружује, вратите се, завршној речи свог браниоца, додаје само да је чудно да један човек може бити на два места у исто време, те да се појави леш, а да то нико не пријави, а у преосталом како је то евидентирано аудио техником овог суда.

Председник већа објављује да је главни претрес завршен.

Веће се повлачи на већање и гласање и доношење одлуке, која ће бити јавно објављена:

13.10.2016. године – 13. октобар 2016. године у 13,00 часова, судница 4.
Четвртак јесте.

Још једном 13. октобар 2016. године у 13,00 часова, судница 4.

Довршено у 16,00 часова.

Записничар

Председник већа-судија